

— Отначало ѝ обещалъ, клелъ ѝ се, че ще я вземе. Но напоследъкъ почналъ да страни. Крои нѣщо тайно. Бѣга отъ нея. Залѣгва я съ празни приказки. а сега — не иска. Не иска да я вземе.

— Не иска!

Сякашъ гърмотевица изтрещѣ въ стаята.

Значи вѣрни сж били приказкитѣ на Драгота. Значи Иванко ще е водителтъ на недоволницитѣ. Отъ какъ Асѣнъ му отказа ново проинияство, момъкътъ вече не бѣше стѣпвалъ въ дома му. Значи вѣрно ще е, че Исакъ го надумвалъ да дигне бунтъ и да се провъзгласи за царь. Всичко можеше вече да се очаква отъ Иванко. Ахъ, мерзавецътъ, мерзавецътъ!

Царьтъ започна набързо да се облича.

— Страхиле! Манасе!

Внѣ се струпаха изплашенитѣ стѣпки на стражата.

— Веднага намѣрете боляра Иванко и му съобщете, че го чакамъ! Скоро!

Царицата изпищѣ и се хвърли къмъ него.

— Асѣне, Асѣне... Страхъ ме е. Ще стане нѣщо.

Царьтъ се изтръгна яростно отъ ржцетѣ ѝ и излѣзе.

Полупримрѣла, въ единъ жгълъ, Елена падна предъ иконата и почна да удря челото си въ земята.

— Защо му казахъ... Защо му казахъ.

Кандилото прѣцѣше и неспокойното му пламъче хвърляше дълги треперливи сѣнки възъ чиститѣ чела на кротко заспалитѣ деца: тъмнокестенявитѣ кждри на Иоана се смѣсваха съ бледото злато на Александровата главица.

На прага застана единъ високъ тъменъ силуетъ.

— Елено, Елено, какво има?

— О, той ще го убие...

— Кой?

— Иванко.

Но девойката чу само две думи. Убие. Иванко. И побледнѣ като мъртвецъ.

Презъ това време, въ една дребна низка кжщурка, сгушена между Етъра и южния склонъ на Трапезица, единъ следъ другъ се събираха мъже, обвити въ тъмни плаща-